

**Vraag nr. 255**  
**van 21 augustus 2002**  
**van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

*Social-profitsector – Subsidiëeringscriteria*

In de regeringsverklaring van 12 juli 1999 staat dat om de werkgelegenheidsengagementen in de social-profitsector na te komen, de programmatie wordt aangepast, de harmonisering van de lonen wordt doorgevoerd en de subsidies van de Vlaamse overheid hieraan worden aangepast.

In alle berekeningen bij het toekennen van de middelen voor lonen en subsidies in de welzijnsvoorzieningen vertrekt men echter van het aantal VTE-personeelsleden en niet van het aantal personen dat effectief in de voorziening werkt. Ook de middelen voor vorming en management in de welzijnssector worden toegekend naar rato van het VTE-personeel (VTE: voltijds equivalent).

Hiertegenover staat dat door het promoten van loopbaanonderbreking, tijdskrediet, deeltijds werken, het aantal "koppen" per voorziening toeneemt zonder dat de voorziening hiervoor wordt gecompenseerd. Afzonderlijke "koppen" als referentiepunt vragen immers meer middelen dan het aantal VTE in een voorziening. Zo is de materiële omkadering hoger, is er meer vormingsbudget nodig, zijn meer middelen voor ondersteuning vereist, ...

Logischerwijze zouden de middelen van sociale akkoorden, werkingskosten, vorming van personeel, enzovoort, met deze werkelijkheid rekening moeten houden.

1. In welke sectoren wordt er rekening gehouden met het aantal effectief werkende personen in het kader van :
  - de sociale akkoorden ;
  - vorming en management ;
  - werkingskosten ;
  - andere toegekende middelen ?
2. Werd reeds onderzocht welke compensatie men kan geven aan de voorzieningen waar het personeel ingaat op de regeringsstimuli in verband met deeltijds werken ?

**Antwoord**

Zoals reeds in de vraagstelling wordt aangegeven, wordt voor de tewerkstelling in de welzijnsvoorzieningen steeds rekening gehouden met het aantal voltijds equivalenten en niet met het aantal effectief tewerkgestelde personen. Dit is evenzeer het geval voor de sociale akkoorden, de vorming en het management, de werkingskosten en de eventuele andere toegekende middelen.

Op dit ogenblik wordt binnen de sector gebruikgemaakt van zeer heterogene subsidiëeringsmechanismen afhankelijk van de vereiste dienstverlening. Er bestaat evenwel een trend naar een enveloppefinanciering en een partiële forfaitarisering. Daarnaast is ook een meer vraaggestuurde financiering (zoals bijvoorbeeld het persoonlijk assistentiebudget binnen de gehandicaptensector) een nieuwe trend.

Conform de kwaliteitsdecreten en het kwaliteitsdenken is er thans een evolutie waar te nemen naar een meer afstandelijke aansturing waarbij de inzet van de middelen aan de verantwoordelijkheid van de diverse instellingen binnen de sector wordt toevertrouwd. Hierbij heeft de overheid oog voor de besteding van de middelen voor een sector, zijn wil met andere woorden zorgen voor de nodige draagkracht op mesoniveau. De individuele voorziening is zelf verantwoordelijk voor de besteding van haar budget en de daartegenoverstaande kwalitatieve dienstverlening.

In dit opzicht moeten de tewerkstelling binnen de sector, alsook de nodige compensatoire maatregelen dan ook worden overgelaten aan de sector of de hierin werkzame instellingen. Bijgevolg worden vanuit de overheid geen concrete stappen ondernomen met betrekking tot het geven van compensaties bij deeltijds werk, alsook het onderzoek ernaar. Dit behoort immers tot de verantwoordelijkheid van de voorzieningen. Op meso-niveau is dit één element in het overleg met de sectoren over de financiering van de dienstverlening van een sector.